

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה כגב העלון

זהר הקדוש - בשלה מה:

תרגום ללשון הקודש

פתח רבי יצחק ואמר, (תהלים לו) אל תתחר בפּרעִים. מי הם הפּרעִים, שלא כּתוב הפּאִים או רשעים? אלא מרעִים, שפּרעִים לעצמם ולאֹתם שמתחבּרים עִמָּם. רבי יהודה אָמר, מרעִים – הרחק עצמך מפרעִים, שלא תהיו רעים וחבּרים בְּאֶחָד, שלא ירעו לך מעשֵׂיו ותתפּם בחטאֵיו.

בא ראה, אלוּלִי הִיו אוֹתם ערב רב שהתחבּרו עם ישְרָאֵל, לא נעשה הִיָּה אוֹתוֹ מעֲשֶׂה, ולא מתו מיִשְׂרָאֵל כּל אוֹתם שמתו, ולא גרם לִישְׂרָאֵל מה שגָרם. ובא ראה, אוֹתוֹ מעֲשֶׂה וְאוֹתוֹ חטא מִפֶּשַׁע גָרם לְגִלוֹת ישְרָאֵל.

שְׁשֻׁנִיָּה, רְצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁימְצֵאוּ יִשְׂרָאֵל בְּאוֹתָהּ שְׁעָה כְּמוֹ מִלְּאִכִּים עֲלוֹנִים וְלַעֲשׂוֹת אוֹתָם הוֹרִין מִחֶבֶל, בְּנֵי חֲרוֹת מִפְּנוֹת, וְלִהְיוֹת בְּנֵי הוֹרִין מִשְׁעֲבֹד שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים, כְּמוֹ שְׁנֵי אֲמֹר (שמוֹת לב) חֲרוֹת עַל הַלְּחָת. אֵל תִּקְרִי חֲרוֹת אֵלָּא חֲרוֹת.

בִּיּוֹן שְׁנַעֲשֶׂה אוֹתוֹ מעֲשֶׂה – גָּרְמוּ חֶבֶל. גָּרְמוּ מוֹת, גָּרְמוּ שְׁעֲבֹד מִלְּכֻיּוֹת, גָּרְמוּ שְׁנַשְׁבְּרוּ אוֹתָם לוֹחֹת רֵאשׁוֹנִים, גָּרְמוּ שְׁמִתוֹ מיִשְׂרָאֵל כְּמֹה אֲלֵפִים מִהֶם. וְכֵן זֶה מִשׁוּם הַתְּחַבְּרוֹת שֶׁל אוֹתָם ערב רב שהתחבּרו בָּהֶם.

אִם כָּאֵן בְּגִלְגָּם לא נִקְרָאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, ולא יִשְׂרָאֵל, ולא עָמִי, אֵלָּא הָעַם סָתָם. וְאִם תֹּאמַר, וְחַמְשִׁים עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל? בְּשִׁהְיוּ עוֹלִים מִמְּצָרִים ולא התחבּרו עִמָּם אוֹתָם ערב רב, קָרָא לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. בִּיּוֹן שֶׁהַתְּחַבְּרוּ עִמָּם, שְׁכַתוּב וְגַם ערב רב עָלָה עִמָּם, קָרָא לָהֶם הָעַם.

רבי יוסי הקשה ואמר, כּתוב כי אֲשֶׁר רֵאִיתֶם אֵת מִצְרַיִם הַיּוֹם לא תוֹסִיפוּ לְרֵאִוֶתֶם עוֹד עוֹלָם. אִם כֵּן, כֵּן יוֹם הִיוּ רוֹאִים אֵת אוֹתוֹ ערב רב? אָמַר רבי יהודה, ערב רב כּתוב, ולא מִצְרַיִם, שְׁהָרִי כְּמֹה שְׂאֵר עָמִים הִיוּ דְרִים בְּמִצְרַיִם, ולא עוֹד, אֵלָּא שֶׁכָּלֵם נְמוּלֹה, וְכִיּוֹן שְׁנְמוּלֹה, יוֹתֵר לא נִקְרָאוּ מִצְרַיִם.

ועל פי מִשְׁשָׁה קִבְּלוּ אוֹתָם, וְהִינֵנו מִה שְׂאֵמֵר הַכְּתוּב לָךְ רַד כִּי שַׁחַת עָמְדָה סְרוּ מִהָר מִן הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתֶם. צִוִּיתֶם צִוִּיתֶם. וְחַמְשִׁים עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים – אֶחָד מִחְמָשָׁה הִיוּ. וְרַבִּי יוֹסִי אָמַר, חֲמִשָּׁה מיִשְׂרָאֵל, וְאֶחָד מִהֶם. רבי יהודה אָמַר, וְחַמְשִׁים – אֶחָד מִחְמָשִׁים.

אָמַר רבי שמעון, מִשׁוּם שְׁאוֹתוֹ יוֹכֵל הַעֲלָה אוֹתָם מִמְּצָרִים, מִשׁוּם כֵּן וְחַמְשִׁים עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים, וְאִם לא – לא עָלוּ, וְלָכֵן הִתְעַכְּבוּ חַמְשִׁים יוֹם לְקַבֵּל תּוֹרָה. וּמֵאוֹתוֹ מְקוֹם יוֹצֵאת תּוֹרָה וְנִתְּנָה, וְעַל זֶה וְחַמְשִׁים חֶסֶר, שֶׁבְּגִלְגָּל זֶה עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים.

פתח ר' יצחק ואמר (תהלים לו) אל תתחר בפּרעִים. מאן אינון מרעִים, דלא כתיב הפּאִים, או רשעים. אלא מרעִים, דאבאִישׁוֹן לְגַרְמִינְהוּ, וְלַחֲנֵי דַמְתַּחְבְּרוֹן בְּחֵדִינְהוּ. ר' יהודה אָמר, מרעִים: ארְחִיק גְּרַמְךָ מִמְּרַעִים דְּלֹא תַהוּוּן רַעִים וְחַבְּרִים בְּחֵדָא, דְּלֹא יבְּאִישׁוּ לָךְ עוֹבְדוֹ, וְתִתְפַּס בְּחַטָּאוֹ.

תא חזי, אי לא הוּו אינון ערב רב דאתחבּרו בְּהוּו יִשְׂרָאֵל, לא אתעבד ההוא עוֹבְדָא, ולא מוֹתוּ מיִשְׂרָאֵל, כּל אינון דְּמִיתוּ, ולא גָרִים לוּן לִישְׂרָאֵל כּל מה דגָרִים. ותא חזי, ההוא עוֹבְדָא, וההוא חוֹבָה מִפֶּשַׁע, גָרִים גְּלוֹתְהוּוּ דִישְׂרָאֵל.

דְּתִנְיָנָה, כְּעָא קוֹדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, דִּישְׁתַּכְּחוּן יִשְׂרָאֵל כְּהוּא שְׁעָתָא כְּמִלְּאִכִּי עָלָי, וְלִמְעַבְד לוּן חִירוּן מִכְּלָא, חִירוּן מִמוֹתָא, וְלִמְחִיו חִירוּן מִן שְׁעֲבֹדָא דְשְׂאֵר עַמִּי, כְּמֹה דַאֲתָ אָמַר, (שמוֹת לב) חֲרוֹת עַל הַלּוֹחֹת, אֵל תִּקְרִי חֲרוֹת, אֵלָּא חֲרוֹת.

בִּיּוֹן דַּאֲתַעְבִּיד ההוא עוֹבְדָא, גָרִימוּ כְּלָא. גָרִימוּ מוֹתָא, גָרִימוּ שְׁעֲבֹד מִלְּבוּן, גָרִימוּ דַאֲתַחְבְּרוּ אינון לִחֵי קְדַמָּי, גָרִימוּ דְּמִיתוּ מיִשְׂרָאֵל, כְּמֹה אֲלֵפִין מְנִיחוּ. וְכֵן דַּא, בְּנֵי אוֹתַחְבְּרוֹתָא דַאינון ערב רב, דַאֲתַחְבְּרוּ בְּהוּו.

אִם כָּאֵן הַבָּא, בְּגִינְהוּו, לא אֲתַקְרוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, ולא יִשְׂרָאֵל, ולא עָמִי, אֵלָּא הָעַם סָתָם. וְאִי תִימָא וְחַמְשִׁים עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. כִּד הוּו סְלִיקוּן מִמְּצָרִים, וְלֹא אֲתַחְבְּרוּ בְּחֵדִינְהוּ אינון ערב רב, כְּרִי לוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בִּיּוֹן דַּאֲתַחְבְּרוּ בְּחֵדִינְהוּ, דְּכַתִּיב וְגַם ערב רב עָלָה אִתְּב, כְּרִי לוּן הָעַם.

רבי יוסי אקשי ואמר, כּתוב כי אֲשֶׁר רֵאִיתֶם אֵת מִצְרַיִם הַיּוֹם לא תוֹסִיפוּ לְרֵאִוֶתֶם עוֹד עוֹלָם. אי הכי, כֵּן יוֹמָא הוּו חֶמְדָּן לְהוּו ערב רב. אָמַר רבי יהודה, ערב רב כּתוב, ולא מִצְרַיִם, דְּהָא כְּמֹה שְׂאֵר עַמִּי הוּו דְּיִרִי בְּמִצְרַיִם. וְלֹא עוֹד אֵלָּא דְּכַלְהוּ אֲתַגְּזְרוּ, וְכִיּוֹן דַּאֲתַגְּזְרוּ, לא אֲקָרוּן מִצְרַיִם.

ועל פּוֹמָא דְּמִשְׁשָׁה קִבְּלוּ לוּן. וְהִינֵנו מִה (דף מ"ז ע"א) דַאֲמַר הַכְּתוּב, (שמוֹת לב) לָךְ רַד כִּי שַׁחַת עָמְדָה סְרוּ מִהָר מִן הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתֶם. צִוִּיתֶם כְּתִיב. וְחַמְשִׁים עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים, חֵד מִחְמָשָׁה הוּו. וְר' יוֹסִי אָמַר חֲמִשָּׁה מיִשְׂרָאֵל, וְחֵד מְנִיחוּ. רבי יהודה אָמַר, וְחַמְשִׁים: אֶחָד מִחְמָשִׁים.

אָמַר רבי שמעון, בְּנֵי (בראשית נ"א ע"ב) דְּהוּוּ יוֹכֵלָא סְלִיק לוּן מִמְּצָרִים, בְּנֵי כֵן וְחַמְשִׁים עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים. וְאִי לָאו, לא סְלִיקוּ, וְעַל דַּא אֲתַעְכְּבוּ חַמְשִׁין יוֹמִין לְקַבֵּל אוֹרִיתָא. וְמִהוּוּ אֲתֵר נַפְקַת אוֹרִיתָא, וְאֲתִיחִיבַת, וְעַל דַּא וְחַמְשִׁים חֶסֶר. דְּבִנְיָו דַּא עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים.

תורה מה

מחאת כפים בתפלה - פי עלידיה נתעוררים בחינת כנפים, שמשם בא הדבור, כמו שכתוב (קהלת י'): ובעל כנפים יגיד דבר, וכתוב (יחזקאל י'): וידי אדם מתחת כנפיהם. נמצא, שעלידי שאדם נתעורר בידיים שלו, אזי (הכנפים) נתעוררים, הינו כנפי ראה, שמשם נתהוה הדבור, אבל עדין צריכין להכין ולתקן פה, לקבל את הדבור בתוכו. ועלידי שמפכה פה אל פה, עלידיה נתהוה הפה. פי בכל יד - המשה אצבעות, והפאות האורות, יד ימין ביד שמאל, הינו המשה פעמים המשה, גימטריא כ"ה (עשרים והמשה). והפאות יד שמאל ביד ימין המשה פעמים המשה, גימטריא גם כן כ"ה; שני פעמים כ"ה, גימטריא המשים. זה בחינת המשים פעמים יציאת מצרים

שנזכר בתורה, פי עלידי בחינות יוכל יצאו מגלות מצרים (זוהר שמות דף מו). ועקר גלות מצרים, שהיה תדבור בגלות, ובשכיל זה היה משה כבוד פה. ועלידי גאלה נתהוה בחינת פה. נמצא שעלידי המשוין שערי בינה נתהוה הפה. וזה בחינת (שמות ד'): מי שם פה לאדם - מי דיקא. נמצא, שעל ידי מחאת פה, המשה אצבעות ימין בחמשה שפיד שמאל והמשה שפיד שמאל בחמשה שפיד ימין, נתהוה בחינת מי, שעלידה נתהוה פה, כמו שכתוב: מי שם פה לאדם. והפה מקבל הדבורים מהכנפי ראה, כמו שכתוב: ובעל כנפים יגיד דבר. וכנפים נתעוררים בהתעוררות ידי אדם, כמו שכתוב: וידי אדם מתחת כנפיהם. וכל זה אנו רואים בחוש, שהידיים הם כנגד כנפי ראה. ובשכיל זה אמרו הפוסקים: נשבר הגוף סמוך לגוף - מרפה (יורה דעה סי' נג), פי בודאי נקב עלידי זה הראה:

פירוש נחל זוהר

לכל מאמר הזוהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

יש להקדים כי נתבאר דברי הזוהר על פי הקדמת רבנו הקדוש וכן דברי רבנו על פי הזוהר, הן מצד שיעם ישראל ומשה בהתחברותם לערב רב, שהוא בחינת פנס הדעת ודיבור הפה, מרם תיקון בחינת הכאת כף אל כף שהיה שם במצרים כפי שנבאר בעזרת ה', שאז מאירה הבינה להשלים הפה לקבל בתוכו אור הדיבור, והן מצד התפילה בשלמות שצריך שיסיר ממנה בחינת ערב רב וערכוב וכלכול הדעת ופנס הדיבור.

מפני ההתחברות של ישראל לערב רב, גרם גלות של ישראל בכל פעם, עד ימינו אנו. ה' ירחם מעתה לגאלנו אמן.

דתנינן, בעא קודשא בריך הוא, דישתכחון ישראל ביהוה שעתא במלאכי עלאי, ולמעבד לון חיריו מכלא, חיריו ממותא, ולמחוי חיריו מן שעבודא דשאר עמין, כמה דאת אמר, (שמות לב) חרות על הלוחות, אל תקרי חרות, אלא חירות. ולמדנו, רצה הקדוש ברוך הוא, אחרי המישים יום של הכנה לקבלת אור הגאולה והבינה על ידי בחינת מחאת כפיים זה אל זה, שימצאו ישראל באותה שעה של מעמד הר סיני, במלאכים עליונים, כמלאכי המרכבה, שנאמר בהם ובעל כנפים יגיד דבר, שנעשה תיקון הדיבור המקבל מכנפי ראה, על ידי בחינת וידי אדם מתחת כנפיהם של המלאכים, שהוא התעוררות הידיים ומחאת כפים שעל ידי זה הבינה שם פה לאדם (כנאמר במשה בהמשך המענה של ה' לו על אומריו כי כבוד פה הוא, אשר אהיה עם פיה, כידוע כי אשר הוא בינה וכן שם אהיה), אתם קרואים אדם וראויים לפה, אלו ישראל הדומים למלאכים בעלי ידיים וכנפיים, ולעשות להם על ידי הדיבור שהוא בחינת מלכות פה, בחינת עשייה, שקבלו מסיני מן הבינה, על ידי המישים יום שהתהוה בהם, לעשות להם חירות (וגאולה כשנת היובל) מכל הזק ודין ככוח היסוד הנקרא כל המשפיע למלכות, שהיסוד מחבר חסדים וגבורות, שהוא בחינת מחאת כף אל כף, התכללות יד ימין ביד שמאל ויד שמאל ביד ימין, שהוא כה וכה בחינת יחוד שמע ישראל וברוך, הוי"ה ואדנות, בחינת מי המאיר בפה, ורצה לעשות להם אפילו חירות ממוות, להיות בני חורין משעבוד וגלות של שאר העמים, אשר לכל אחד קליפה אחרת המזיקה המסתירה אור הבינה, שזה השיעבוד הוא הפך הגאולה, כמו שנאמר לרמו הדרש, חרות על הלוחות, אל תקרי חרות אל חירות, חירות ממלאך המוות ושעבוד גלויות. שאין לך בין חורין מן המוות אלא מי שעוסק בתורה, חיים הם למוציאם כפה המתוקן על ידי מחאת כף בתפילה, שאז נשלם דיבור התפילה והתורה כדוד מלך ישראל חי וקיים אשר לא פסק פומיה מתורה ותפילה אשר אמר, יגיע כפיך כי תאכל, שמגיע כף אל כף ומשם נמשך השפע לפה לאכול, אשרי טוב לך מאור הבינה.

פתח ר' יצחק ואמר (תהלים לו) אל תתחר במרעים. מאן אינון מרעים, דלא קתיב הטאים, או רשעים. אלא מרעים, דאכאישין לגרמניהו, ולהני דמתחברין בתדיהו. ר' יהודה אמר, מרעים: ארתיק גרמין מרעים דלא תהווין רעים וחברים כחדא, דלא נכאישו לך עובדוי, ותתפס בהטאוי. פתח רבי יצחק ואמר לבאר דברי דוד המלך אל תתחר במרעים. מי הם אותם מרעים שאין לך לקנא בהם ולהתחרות בהם ויחרה לך הצלחתם, שלא כתוב הטאים, או רשעים הינם שיש לך להתרחק מהם והרי ודאי הכוונה אליהם ומדוע שינה הלשון מה כוונת זאת המילה. אלא מרעים הוא לשון פעולה פנימית והיצוניות של הרעה, שמרעים לעצמם לנשמתם ונפשם על ידי מעשי הטמא והרשע, ולאותם המתחברים עמם שמקבלים מהם הרעה. רבי יהודה אמר ביתר דיוק ומשמעות המילה, מרעים, הרחק עצמך ממרעים, שהוא גם לשון רעות וגם לשון רוע שהם רעים להרע לך, שלא תהיו רעים וחברים באחד שלא ירעו לך מעשיו ותתפס בהטאוי על ידי התחברות אליו. אלא התחבר לה' יתברך בדבקות דיבורי התפילה על ידי מחאת כפיים, שעל ידי מחאת כפיים תסיר ממך כל אחיזה של פנס הרשעים ותזכה לשלמות הדיבור. וכן התחבר לצדיקים אשר יראו את ה', אשר להם שלמות הקדושה והדיבור להאיר בך ולקרנך להדבק בה'.

תא חזי, אי לא הוה אינון ערב רב דאתחברו ביהוה ישראל, לא אתעבדו הוהא עובדא, ולא מיתו מישראל, כל אינון דמיתו, ולא גרים לון לישראל כל מה דגרים. ותא חזי, הוהא עובדא, והוהא חובה ממש, גרים גלותהון דישאל. בא וראה כמה מזיקה התחברות למרעים, שהרי אם לא היו אותם ערב רב שהתחברו עמם ישראל, לא נעשה אותו מעשה של הטא העגל, ולא היו מתים מישראל כל אלו שמתו, ולא היו גורמים לישראל כל מה שגרמו לאלו שנשארו חיים ולדורותם עד היום הזה. ובא ראה להכין ולהחכים כי אותו מעשה של הטא העגל אשר כרצונם להדבק בעבודה זרה והיצוניות במקום להדבק בתפילה לה' כראוי כפה מתוקן, ואותו הטא והסרון, שהיה טמון בזה המעשה של הערב רב לבדם, ממש הוא בעצמו

בין דאתעבדו הוהא עובדא, גרימו בלא, גרימו מותא, גרימו שעבוד מלכות, גרימו דאתחברו אינון לחי קדמאי, גרימו דמיתו מישראל, כמה אלפין מניהו. וכל דא, בגין אתחברותא דאינון ערב רב, דאתחברו בהו. כיון שנעשה על ידי הערב רב המרעים אותו מעשה של הטא העגל ועבודה זרה המסתירה אהדות ה' ואהדות העולמות, שזאת הסתרה הוא עלמא דפירודא, בחינת הרחקת יד ימין מיד שמאל ופנס הפה שנעשה על ידי זה שהוא פנס התגלות מלכות ה' והדבקות בתפילה בו יתברך בעל

הכוחות כולם לכן, גרמו כל הרעה לישראל, גרמו מות ופירוד הנשמה שבימין מן הגוף שבשמואל, גרמו שעבוד מלכויות, מה שישראל לא יכולים לעסוק בתורה ותפילה כראוי מפני שנפילים תחת מלכות עכו"ם, במקום להיות תחת מלכות השם המגולה בגאולה, גרמו הערב רב שנשברו אותם לזרות ראשונים לוח ימין ולוח שמאל, המהוברים זה לזה בבחינת מהות כפיים, הכאת אורות האותיות החירות ההרותות עליהם, אשר קבלם משה בידי, אשר היא אור הבינה אשר שיכר ופרחו אותיות ואורות הבינה למעלה, ומפני זה חזר שיעבוד מלאך המוות, ולכן גרמו שמתו מישראל, כמה אלפים מהם. וכל זה משום ההתחברות של אותם ערב רב המרעים שהתחברו בהם והרעו להם.

אוף הכא, פניניחון, לא אתקרון בני ישראל, ולא ישראל, ולא עמי, אלא העם סתם. ואי תימא וחמושים עלו בני ישראל. כד הוון סלקון ממצרים, ולא אתחברו כהדיהו אינון ערב רב, קרי לון בני ישראל, פיון דאתחברו כהדיהו, דפתיב וגם ערב רב עלה אתם, קרי לון העם. אף כאן ביציאת מצרים, מפניהם מפני הערב רב, לא נקראו בני ישראל, ולא ישראל, ולא עמי החבובים אלא נאמר ויסב אלוקים את העם סתם, סתום ואינו ניכר במיוחדותו, אלא שהוא עם הערב רב עם ישראל יהדיו. ויש לפרש המשך על פי דברי רבנו, דרך המדבר, לתקן הדיבור, ים סוף, י"ם הוא מ"י, וסוף מלכות פה אחרית הימים, והוא גם בחינת קנה סוף באגמים, קנה הדיבור המגיע מן הראה, על ידי המים הנבקעים והזורים ונדבקים בשבוב הים לאיתנו, בחינת מהות כפיים. וירא ישראל את היד הגדולה ובני ישראל יוצאים ביד רמה. ואם תאמר להקשות שהרי נאמר בהמשך וחמושים עלו בני ישראל, נמצא כן היו ללא ערב רב. אכן בשלב ראשון כאשר עלו ישראל ממצרים, ולא התחברו עמם אותם ערב רב, קרא להם בני ישראל ולא העם כנ"ל, כיוון שהתחברו עמם לאחר מכן כמו שנאמר וגם ערב רב עלה אתם, קרא להם העם סתם.

רבי יוסי אקשי ואמר, פתיב פי אשר ראיתם את מצרים היום לא תסיפו לראותם עוד עד עולם. אי הכי, כל יומא הוון המאן להווא ערב רב. אמר רבי יהודה, ערב רב פתיב, ולא מצרים, דהא כמה שאר עמין הוון דיורי כמצרים. ולא עוד אלא דפלחו אתגורו, ופיון דאתגורו, לא אקרון מצריאי. רבי יוסי הקשה ואמר, כתוב כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תסיפו לראותם עוד עד עולם. אם כך לפי מה שנאמר שערב רב עלה איתם ממצרים שנמצא כל יום היו רואים ישראל לאותם ערב רב זאת ואיך התקיימה ההבטחה שלא יסיפו לראותם? אמר רבי יהודה לתרין הקושיה, נדייק כי ערב רב כתוב ולא מצרים, שהרי כמה עמים היו דרים במצרים שעלו עמם אבל את המצרים באמת לא ראו יותר, ולא עוד, אלא אפילו אם נאמר שגם חלק קטן מהמצרים היו כן בתוך עמי הערב רב האחרים, אם כן מה נתרין, אלא שכולם נמולו, וכיון שנמלו, יותר לא נקראו מצרים כי אין שייך שם מצרי במקום ברית המילה המסירה ערלת המייצר והיצר וזימת ערוות הארץ.

ועל פומא דמשה קבילו לון. והיינו מה (דף מ"ז ע"א) דאמר הכתוב, (שמות לב) לך רד פי שחת עמך סרו מחר מן הדרך אשר צויתם. צויתם פתיב. ועל פיו של משה ישראל קיבלו אותם. אמנם על אף כוונתו הטובה לתקן אלו הנשמות ויזכו גם הם לגאולה בזכות ישראל, הנה טרם קבלת התורה בסניני על ידי ספרית החמישים יום כדי לקבל הדיבור בפה, ולקבל אור הבינה, היה הפה של משה עדין בגלות והייתה עדין אחיזה לערב רב, כי טרם עירוב דקדושה של כל ספירה וספירה בחברתה שבע בשבע, והכאת האורות זה בזה שהוא בחינת מהות כפ אל כף עדין יש אחיזה לערב רב הערב רב, ואין הפה מתוקן ואין אור הבינה מאיר בשלמותו, ועדין לא זכה בשלמות לבחינת מ"י שם פה לאדם, והיינו מה שאמר ורמו הכתוב, שמפני פגם פומא דמשה שהיה עדין בגלות על ידי זה גרמו הערב רב פגם לישראל, מה שאמר דייקא, בחינת אדם גימטריא מ"ה, שעדין לא מתוקן פיו, שעל ידי זה היה אחיזה לערב רב, שנאמר אחרי הטא העגל למשה לך רד כי שחת עמך ולא עמי, סרו מחר מן הדרך אשר צויתם. צויתם כתוב חסר יוד לדרוש נקוד בקמין לומר שאתה משה צויתם בפה שלך שלא ברצוני, שהיה לך לחכות מ"י עד אחרי קבלת התורה שעל זה כן צויתם. והנה טעות משה הייתה דקה ביותר כפי שיבואר לקמן כי באמת התחיל בחינת תיקון הפה כבר ביציאת מצרים אך שלמותו היה צריך להיות רק אחרי מעמד הר סיני כיום החמישים.

וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים, חד מחמשה הוון. ור' יוסי אומר חמשה מישראל, וחד מנייהו. רבי יהודה אומר, וחמושים: אחד מחמושים. וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים, אמנם הפשט שהיו חמושים

ומזויינים, אך מאחר וכתוב חמושים חסר ו' לכן דרשו רבי יהודה ורבי יוסי שיש כאן שתי חמושים, שתי חמושיות והם, אחד מחמשה היו. וגם בזה יש פשט על פי חז"ל ודרש וסוד על פי רבנו, הנה הפשט שמכל ארבע מבני ישראל היה חמושי ערב רב. ועל פי דברי רבנו בסוד בחינת מהות כפ והכאת האורות, אחד בחינת אצבע אחת ביד ימין קיבלה הכאת אורות מחמשה שהיו ביד שמאל וכן כל אצבע דהיינו כ"ה אורות על ידי הכאת חמש אצבעות יד שמאל בחמש אצבעות יד ימין, שנעשו הידיים שלהם חמש אצבעות כולם אחד (כי רבי יהודה שהוא כנגד מלכות יהודה בחינת גבורות התחיל ביד שמאל). ורבי יוסי אומר חמשה מישראל ואחד מהם, פשט הדברים על כל חמישה מישראל נוסף שיש ערב רב. ועל פי דברי רבנו, ר' יוסי (בחינת יוסף שביחס למלכות הוא בחינת חסדים והשפעה) ממשיך דברי רבי יהודה על הכאת היד השניה בחברתה, כאומרו בחינת חמישה אצבעות של יד ימין מישראל נותנים כוחם בהכאה באחד מהם, מאצבעות היד השניה יד שמאל. ורבי יהודה אומר ומסכם דברי שניהם, וחמושים אמנם דרשנו שתי חמושים, חמש וחמש אך ניתן לדרוש אחד מחמושים, שנעשה אור אחד שלם של אור הבינה על ידי חמושים שערים, על ידי הכאת חמש בחמש יד ימין ביד שמאל כ"ה ועוד הכאה חמש בחמש יד שמאל ביד ימין כ"ה סה"כ מ"י שם פה לאדם שהוא תחילת התיקון כאמור של יצאת ישראל מן גלות הדיבור של מצרים על ידי אור הבינה שהאיר להם להוציאם וכפי שיבאר עתה רשב"י.

אמר רבי שמעון, בגין (בראשית נ"א ע"ב) דהווא יבלא סליק לון ממצרים, בגין כף וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים. ואי לא, לא סליק, ועל דא אתעכבו חמשין יומין לקבלא אורייתא. ומהווא אתר נפקת אורייתא, ואתייהבת, ועל דא וחמושים חסר. דבגין דא עלו בני ישראל מארץ מצרים. אמר רבי שמעון להשלים דברי רבי יהודה ורבי יוסי, מפני שאותו יובל, שהוא חרות אור הבינה, עלו ישראל ממצרים, כי מ"י שם פה לאדם ישראל להאיר בהם תיקון הדיבור ויצאה מגלות הדיבור, מפני כך נדרש חסרון אות ו' במילה חמושים, לומר וחמושים עלו בני ישראל מארת מצרים, בכוח הבינה אשר לה חמושים שערים עלו ישראל מן הגלות. ואם לא היה מאיר שם בכוח משה אור הבינה היובל והחירות, שהאיר להם מקיף של קבלת התורה, אור עולם הבא, אור הדכקות של המלכת ה' בתפילה ותורה בפה מתוקן, בפסה, לא היו עולים מן הגלות לארץ ישראל. ולכן התעכבו חמשים ימים לקבל התורה. כי עדין היו צריכים מחוץ לגלות מצרים לבנות בחינת פה לקבל אור הדיבור של התורה בתוכו. ומאותו מקום של הבינה בעולם העליון משם יוצאת התורה. כי אותיות הדיבור החקוקות בלוחות, שבהם חקוק אור החירות ממלאך המוות והגלות והשעבוד, יוצא מן הבינה שממנה כל ההמתקות, כי ממנה שורש אחדות חיבורי האורות המצומצמים בכל מיני גוונים דינים, ונתנת התורה ואותיות שלה ודינה משם מעולם האחדות, בחינת אחד מחמושים כנ"ל. ולכן כתוב וחמושים חסר אות ו' לדרשה הנ"ל. נמצא שרמו הפסוק שעיקר אור הבינה אור החמישים בשלמותו היה כיום קבלת התורה, שלזה היה צריך להמתין משה כנ"ל. אך באמת נרמו גם החמושים שמפני זה האור המקיף של הבינה שהאיר להם מעט במצרים בזכות משה, עלו בני ישראל מארץ מצרים ולכן חשב משה שכבר יכול מיד לצרף הערב רב. ומזאת הטעות הדקה, הגלות הארוכה נמשכת, מפני אותם מרעים והטא עגל שעשו והזיקו לישראל כנ"ל, אך במהרה בימינו יבוא משה משיח לתקן הערב רב בגאולה בעת קיבוץ הגלויות לארץ ישראל, שאז יתגלה תורת הוהר, בוהר דא דהוא אור הבינה כידוע יפקון ביה מן גלותא דערב רב וכן תורת רבנו שמידתו בינה כידוע, שיתקבל ספרו בעולם, שעל ידי אור הבינה שבו נזכה לגלות אחדותו יתברך באמת ויכנעו הערב רב ויחזרו בתשובה ונזכה כולנו לעכדו שכם אחד כמהות כפיים בתפילה וריקודים ושמחה ואמונה ודכקות בה' יתברך ואור הנשמה יאיר בשלמות בגוף ובלע המוות לנצח במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי הזוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד הזוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר הזוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור הזוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר הזוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. עליידי שאדם נתעורר בידים שלו בשעת התפלה ומפנה פה אל פה, עליידי זה נתנהג הדבור, והפך המקבל את הדבור לתוכו:

ב. על ידי מחאת פנים בתפלה מעורר המשים שערי בינה ויכול לצאת מן הגלות.

ג. צריך להתרחק מן הרשעים כדי שרע שזהם לא ידבק בך כי יכול להיות בזה חזק רב לדורות, כמו שהערב רב על ידי הטא העגל גרמו הרג לישראל והזק לדורות.

ד. גם מחאת פנים בתפלה, המעוררת המשים שערי בינה, מסגל לטהרה בפשיל למוד התורה, כמו שהתורה ישראל לקראת קבלת התורה פסיני.

תפילה על פי הלימוד

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שנזכה עליידי מחאת פנים בתפלה לעורר עליידינו בנפשים הקדושים שהם בנפשי ראה. להוציא דבורים שלמים וקדושים לפניך בתפילתי ותחננתי ובקשתי, ועליידי הכאת המשה אצבעות יד ימין בחמשה אצבעות שביד שמאל, וחמשה אצבעות שביד שמאל בחמשה שביד ימין, עליידינו נזכה לעורר למעלה הכאת האורות זה בזה, עד שיהיו נכללים האורות יחד, ויתעוררו המשים שערי בינה שהוא יוכל הגדול, ועליידינו נזכה לגאולה שלמה בגשמיית ורוחניית, ולהוציא הדבור דקדושה מהגלות. ונזכה עליידינו לעשות וליהיין וליתקן פה קדוש לקבל הדבורים בתוכו, באפן שנזכה להתפלל ולהתחנן לפניך תמיד בפה

מלא ובדבורים קדושים ושלמים בקדושה ובטהרה גדולה. ויעלו אמרינו לרצון לפני כפא כבודך, ותמלא כל משאלותינו למזכה ברחמים:

וכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שאנחנו על ידי מחאת פה בשעת התפלה לטהרה וקדושה כדי שאוכל לקבל את התורה אשר נתת לנו מפי הגבורה, ואנחנו ללמוד התורה בהכמה בינה ודעת, ולהבין דבר מתוך דבר כרצונך באמת על ידי המשים שערי בינה, ותן בלבי בינה לדעת למי להתקרב וממי להתרחק, שאתקרב לצדיקים אמתים שיש להם פה קדוש ומתקן שייאירו פי הדעת והרצון להדבק בך ותמשיך עלי שמירה מכל זק וכן אתרחק מרשעים ולא התחבר אתם כלל, כי אתה יודע תעלומות אשר

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
שרז תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
הקדוש אלישע יהונתן בן חגי ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמות
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.